

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy a ve věci

žalobce: **JUDr. M. Ž.**, narozený X,
bytem X,

zastoupen Mgr. Jiřinou Chmelovou, advokátkou,
se sídlem Nad Dědinou 561/6, Brno 635 00,

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti České republiky**,
se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti dne 29. 6. 2021, č. j. MSP-37/2021-ODKA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí ministryně spravedlnosti (dále jen „ministryně“) ze dne 29. 6. 2021, č. j. MSP-37/2021-ODKA-ROZ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu I. stupně ze dne 2. 3. 2021, č. j. MSP-38/2015-LO-INSO/61 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

rozhodnutím bylo podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci žádosti žalobce o vydání deklaratorního rozhodnutí o výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce rozhodnuto o tom, že žalobce byl u zvláštní zkoušky insolvenčního správce konané dne 24. 1. 2018 hodnocen stupněm „neuspěl“. Podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byl protokol o průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce podle vyhlášky č. 312/2007 Sb., o obsahu a dalších náležitostech zkoušek insolvenčních správců (dále jen „vyhláška č. 312/2007“), ze dne 24. 1. 2018 (dále jen „Protokol“), ze kterého se podává, že žalobce byl klasifikován s celkovým výsledkem „neuspěl“.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že ačkoliv v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí nelze ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013 – 63, přezkoumat samotné hodnocení zkušební komise, je nepochybné, že musí být dodržena procesní práva žalobce, mezi něž se řadí i právo na řádné odůvodnění rozhodnutí. V souzené věci však nebyla správní rozhodnutí řádně odůvodněna. Jak ve vztahu k justiční zkoušce judikoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 A 114/2014 – 29, z rozhodnutí a jeho odůvodnění musí vyplývat hodnocení výsledků odborné zkoušky a tyto výsledky musí být opřeny o konkrétní skutková zjištění. V tomto směru napadené rozhodnutí zcela postrádá odůvodnění, proč bylo o výsledku žalobcovy zkoušky rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto (chybí hodnocení výsledků zkoušky a skutkové zjištění, o které se tyto výsledky opírají). Žalobce se nedozvěděl, z jakého důvodu byl hodnocen jako neúspěšný, ač namítal, že mu bylo po zkoušce sděleno, že byl u třech zkoušejících ze šesti úspěšný, včetně předsedajícího, jehož hlas měl rozhodnout. Proč byl žalobce za těchto okolností hodnocen stupněm „neuspěl“, nelze seznat ani z Protokolu, který neobsahuje způsob hlasování členů komise. Protokol je nedostatečný, neúplný, vnitřně rozporný a nepřezkoumatelný. Z tohoto důvodu z něj nelze spolehlivě vycházet při zjišťování skutečného výsledku zkoušky žalobce.
3. Žalobce poukázal na úpravu obsaženou ve správním řádu, která připouští absenci odůvodnění pouze tehdy, je-li všem účastníkům vyhověno. Dle žalobce měla ministryně povinnost odůvodnit, z jakého důvodu byl žalobce hodnocen jako neúspěšný, a rovněž se měla zabývat námitkou, že Protokol je z procesního hlediska vadný, nedostatečný, nepřezkoumatelný a vnitřně rozporný. Ministryně uvedla, že požadavek stanovený § 68 odst. 3 správního řádu musí být v předmětné věci vykládán s přihlédnutím ke konstatování Nejvyššího správního soudu, podle nějž deklaratorní negativní rozhodnutí závazně deklaruje pouze výsledek zkoušky a rozsah případného opakování, nikoliv průběh zkoušky. Ministryně však přehlédla, že námitky uvedené žalobcem v rozkladu se netýkaly průběhu zkoušky, ale právě výsledku zkoušky a vůbec nesměřovaly k věcnému přezkumu otázek kladených při zkoušce, ale týkaly se výlučně toho, aby správní orgán spravedlivě zjistil, jaký byl skutečný výsledek zkoušky žalobce. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013 – 63, nijak nekoriguje kogentní ustanovení § 68 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť v něm Nejvyšší správní soud nevyslovil, že by správní orgán neměl povinnost odůvodnit své rozhodnutí, že by neměl povinnost reagovat na námitky uchazeče či že by neměl povinnost zjistit skutkový stav věci. Žalobce zdůraznil, že aby odůvodnění rozhodnutí plnilo svou funkci, nelze považovat za dostatečné obecné fráze či pouhý odkaz na spis či jeho část. Rozhodnutí musí být jasné a přesvědčivé nejen

pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu. Stejně závěry vyplývají například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 14, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 A 114/2014 – 29.

4. Ministryně se v napadeném rozhodnutí nezabývala tím, zda hodnocení „neuspěl“ zaznamenané v prvostupňovém rozhodnutí odpovídá či neodpovídá skutečnosti (skutečnému výsledku zkoušky). Ani žalovaný se nezabýval tím, jaký byl skutečný výsledek zkoušky. Žalobce setrvává na své námitce, že v souzené věci měl správní orgán povinnost zjistit skutečný výsledek zkoušky, a nikoliv pouze poukázat na zcela nedostatečný Protokol. Vzhledem k tomu, že ministryně v napadeném rozhodnutí tuto námitku považuje za irelevantní, neboť se domnívá, že podstatná je pouze skutečnost, zda obsah rozhodnutí odpovídá závěru zkušební komise učiněnému v Protokolu, je zřejmé, že se žalovaný prozatím vůbec nezabýval tím, jaký byl skutečný výsledek zvláštní zkoušky žalobce. V napadeném rozhodnutí není dále odůvodněno, proč správní orgán neprovedl žalobcem navržený výslech zkoušejících, u kterých byl žalobce úspěšný. Na podporu své argumentace žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 49.
5. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013 – 63, sice plyne, že rozsah přezkumu je dán obsahem a povahou předmětného aktu, žalobce se však domnívá, že tímto právním názorem není omezena námitka, že hodnocení zaznamenané v rozhodnutí správního orgánu neodpovídá objektivnímu výsledku zkoušky. Takovou námitkou není napadáno samotné hodnocení zkušební komise, ani tím není požadován věcný přezkum hodnocení komise. Pokud ministryně z judikatury Nejvyššího správního soudu dovozuje, že do výroku deklaratorního rozhodnutí je třeba promítnout pouze výsledek zkoušky zachycený v protokolu, lze konstatovat, že zpravidla tomu tak bude. V souzené věci se však jednalo o jiný případ. Žalobce již v rozkladu zdůrazňoval, že výsledek zkoušky nebyl v Protokolu jednoznačně zachycen. Protokol je vnitřně rozporný, neboť z něj je patrné, že u některých zkoušejících byl žalobce úspěšný, avšak Protokol nezachycuje způsob hlasování komise. Ministryně přitom v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 As 276/2018 – 72, konstatovala, že z Protokolu vyplývá, že hlasování proběhlo jednomyslně. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením ministryně, že *„v případě, že by některý ze členů zkušební komise zastával názor opačný, byla by tato skutečnost v Protokolu zaznamenána.“* Ministryně tvrdí, že vyhláška ani jiný právní předpis neklade žádné bližší požadavky na formu či obsah Protokolu, tedy není vůbec zřejmé, zda by tato skutečnost byla v Protokolu zaznamenána.
6. Závěr, že se v rámci přezkumu negativního deklaratorního rozhodnutí zkoumá pouze soulad výroku rozhodnutí se závěrem uvedeným v protokolu, je nesprávný a formalistický. Pokud by hypoteticky bylo v protokolu omylem zaznamenáno, že nějaký uchazeč byl u zkoušky úspěšný, je zcela absurdní, aby pouze na základě tohoto omylu tento uchazeč zkoušku složil úspěšně. Pokud má žalovaný povinnost zjistit skutečný výsledek zkoušky a ten deklarovat, neznamená to sice, že by měl přehodnocovat závěr jednotlivých zkoušejících, ale musí bez pochyb zjistit, jaký byl skutečný výsledek zkušební komise. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal, že se jedná o zcela vadný Protokol, měl správní orgán povinnost se touto námitkou zabývat tak, aby mohl deklarovat skutečný výsledek zkoušky žalobce. Jelikož žalobci bylo sděleno, že byl úspěšný u tří zkoušejících včetně předsedajícího, je zřejmé, že zkouška byla vykonána úspěšně. Žalobce zdůraznil, že

nepožaduje změnu hodnocení, ale pouze namítá, že byl u tří zkoušejících včetně předsedy komise úspěšný, což navrhuje prokázat výsledkem zkoušejících, u kterých byl úspěšný. Celkový výsledek „neuspěl“ tedy dle žalobce nerespektuje ústně sdělené hlasování jednotlivých členů zkušební komise. Členové zkušební komise, u kterých byl žalobce úspěšný, by totiž podle vyhlášky museli být nějakým způsobem přehlasováni, což se ale nemohlo stát, neboť měl správně podle vyhlášky rozhodnout hlas předsedajícího. Navíc výsledek „neuspěl“ uvedený v napadeném rozhodnutí neodpovídá ani části obsahu Protokolu, ve které je zaznamenáno, že žalobce byl úspěšný například u zkoušejících, kteří zkoušeli otázky z insolvenčního práva.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve stručně shrnul žalobní námitky a skutkový stav věci. K hodnocení znalostí žalobce v jednotlivých zkoušených oblastech žalovaný uvedl, že z Protokolu je zřejmé, že žalobce uspěl v oblasti insolvenčního práva, v ostatních oblastech neuspěl. Žalobce tedy při ústní části zkoušky insolvenčního správce neprokázal komplexní znalosti. Žalovaný doplnil, že účelem pořizování protokolu o průběhu zkoušky insolvenčního správce je zachycení průběhu ústní části zkoušky jako ústního úkonu. Je na úvaze zkušební komise, zda a případně v jakém rozsahu výsledek v protokolu blíže rozvede. Z Protokolu, který má všechny požadované náležitosti, je zřejmé, že zkušební komise jako celek vyhodnotila konkrétní znalosti i neznalosti žalobce v zkoušených oblastech a na základě nich v souladu s vyhláškou učinila závěr o výsledku ústní části zkoušky insolvenčního správce. V Protokolu je výslovně uvedeno, že je žalobce klasifikován s celkovým výsledkem „neuspěl“, přičemž jsou pod tímto výsledkem podpisy všech členů zkušební komise, kteří o zkoušce hlasovali. Výsledek zkoušky byl žalobci rovněž ústně sdělen. Žalovaný nespatřuje ve způsobu hlasování zkušební komise a jeho zachycení v Protokolu jakékoliv pochybení, kterým by došlo k ovlivnění průběhu předmětné zkoušky nebo jejího výsledku. K tomu se v řízení o zásahové žalobě žalobce stran stejné zkoušky již vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 6. 10. 2020, č. j. 11 A 88/2018 – 136.
8. K otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že otázka postupu při vydávání deklaratorních rozhodnutí o zkoušce byla podrobně vysvětlena v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že prvoinstanční rozhodnutí může toliko deklarovat výsledek zkoušky insolvenčního správce zachycený v Protokolu. Z Protokolu je přitom zřejmé, že žalobce byl u ústní zkoušky hodnocen stupněm „neuspěl“. Pro potřeby prvoinstančního rozhodnutí je tedy relevantní pouze to, že jeho obsah přesně odráží podstatný obsah Protokolu a že splňuje všechny požadavky, které jsou na něj kladeny. Pokud žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí v tom smyslu, že žalovaný měl náležitě zjistit skutkový stav věci, žalovaný zopakoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Doplnil, že uvedené potvrzuje i rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 3 A 13/2019 – 52. Žalovaný konstatoval, že se ministryně v napadeném rozhodnutí vypořádala se všemi námitkami žalobce a potvrdila závěry prvoinstančního rozhodnutí. Žalovanému proto není zřejmé, v čem žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje.
9. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Průběh řízení před správními orgány

10. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
11. Dne 5. 2. 2018 obdržel žalovaný žádost žalobce o vydání deklaratorního rozhodnutí o výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce.
12. Žalobou ze dne 24. 1. 2020 se žalobce u zdejšího soudu domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného (po bezúspěšném vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti) spočívající v tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí o výsledku zkoušky žalobce ze dne 24. 1. 2018. Rozsudkem ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 A 13/2019 – 52, byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. MSP-38/2015-LO-INSO, a to do 3 týdnů od právní moci rozsudku. Žalovaný následně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl ve věci žádosti žalobce o vydání deklaratorního rozhodnutí o výsledku zvláštní zkoušky insolvenčního správce tak, že žalobce byl u této zvláštní zkoušky konané dne 24. 1. 2018 hodnocen stupněm neuspěl.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž rozhodla ministryně tak, že rozklad zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministryně nejprve shrnula relevantní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyšší správního soudu a konstatovala, že žalovaný je povinen o hodnocení uchazeče u zvláštní zkoušky insolvenčního správce jako neúspěšného vydat na žádost tohoto uchazeče deklaratorní rozhodnutí odpovídající závěru zkušební komise učiněnému v protokolu o průběhu zvláštní zkoušky insolvenčního správce.
14. K námitce průběhu a hodnocení ústní části zvláštní zkoušky ministryně uvedla, že žalovaný není oprávněn přezkoumávat závěr zkušební komise. Prvostupňové rozhodnutí může pouze deklarovat výsledek zkoušky. Z Protokolu je přitom zřejmé, že žalobce byl u ústní části zvláštní zkoušky hodnocen stupněm „neuspěl“. Jak vyplývá z Protokolu, o výsledku „neuspěl“ zkušební komise jako kolektivní orgán hlasovala jednomyslně. Každý člen zkušební komise disponuje jedním hlasem a hlasuje o zvláštní zkoušce jako celku. Žalobce byl u zvláštní zkoušky klasifikován s celkovým výsledkem „neuspěl“, přičemž pod tímto výsledkem figurují vlastnoruční podpisy všech členů zkušební komise, kteří o zkoušce hlasovali. V případě, že by některý ze členů zkušební komise zastával názor opačný, byla by tato skutečnost v Protokolu zaznamenána. Namítá-li tedy žalobce, že byl úspěšný u tří zkoušejících včetně předsedy zkušební komise, a proto měl být u zkoušky hodnocen stupněm „uspěl“, je takový argument ve vztahu k obsahu rozhodnutí irelevantní.
15. Námitku chybějícího data vyhotovení a nesprávného doručení shledala ministryně též nedůvodnou.
16. K námitce nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí ministryně uvedla, že požadavek stanovený v § 68 odst. 3 správního řádu musí být vykládán s přihlédnutím ke konstatování Nejvyššího správního soudu, podle něž deklaratorní negativní rozhodnutí závazně deklaruje pouze výsledek zkoušky a rozsah případného opakování, nikoliv průběh zkoušky. Ministryně zopakovala, že do výroku deklaratorního rozhodnutí o zkoušce insolvenčního správce je třeba promítnout toliko výsledek zkoušky zachycený v protokolu. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013 – 63, není namístě posuzovat, zda takové rozhodnutí může přinést žalobci ochranu jeho práv, neboť podstatné je to, že žalobce vydání deklaratorního rozhodnutí vyžaduje a

žalovanému nepřisluší hodnotit, zda se tímto postupem může účinně dobrat svého práva. Poukazuje-li žalobce na vnitřní rozpornost a neúplnost Protokolu, je toto tvrzení s ohledem na učiněné závěry irelevantní. Prvostupňové rozhodnutí přesně odráží podstatný obsah Protokolu a splňuje všechny požadavky, které jsou na něj judikaturou kladeny.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Jednání pak nebylo třeba nařizovat ani za účelem provedení dokazování, neboť soud návrh žalobce na provedení výsledků některých členů komise shledal nadbytečným (k tomu viz dále).
18. V projednávané věci žalobce brojí proti deklaratornímu rozhodnutí o neúspěšném absolvování zvláštní zkoušky insolvenčního správce, které považuje za nepřezkoumatelné v důsledku nedostatečného odůvodnění. Dle žalobce napadené rozhodnutí postrádá jakékoliv odůvodnění, proč bylo o výsledku zkoušky rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto (absentuje hodnocení výsledků zkoušky a skutkové zjištění, o které se tyto výsledky opírají). Na podporu své argumentace pak poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 A 114/2014 – 29. Žalobce se z napadeného rozhodnutí ani z Protokolu nedozvěděl, z jakého důvodu byl hodnocen jako neúspěšný, ač mu bylo po zkoušce sděleno, že byl u třech zkoušejících úspěšný (včetně předsedy komise), a je tedy zřejmé, že zkouška byla vykonána úspěšně. Dle žalobce nebyl správními orgány zjištěn skutečný výsledek zkoušky. Pokud se správní orgány nezabývaly skutečným výsledkem zkoušky žalobce, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.
19. Předně je třeba připomenout, že o výsledku (zvláštní) zkoušky insolvenčního správce vydává správní orgán na žádost uchazeče deklaratorní správní rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval rozsahem přezkumu takového rozhodnutí ve správním soudnictví prostřednictvím žaloby podle § 65 s. ř. s. Ustáleně přitom judikuje, že rozsah přezkumu je dán obsahem a povahou předmětného aktu. Samotné hodnocení zkušební komise zaznamenané v protokolu o zkoušce nelze věcně přezkoumávat, uchazeč má pouze tzv. „právo na proces“, kdy součástí práva na proces je ověřit zda deklaratorní rozhodnutí odpovídá obsahu protokolu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013 – 63, č. 3090/2014 Sb. NSS; a ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 As 439/2019 – 40).
20. V posuzovaném případě žalobce vykonal dne 24. 1. 2018 zvláštní zkoušku insolvenčního správce. O průběhu zkoušky byl v souladu s vyhláškou č. 312/2007 Sb. pořízen Protokol, který byl následně podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Obsahové náležitosti protokolu o průběhu zkoušky jsou stanoveny v § 13 odst. 1 vyhlášky č. 312/2007 Sb., přičemž se jedná o identifikační údaje uchazeče [písm. a) – c)], datum a místo konání písemné části zkoušky, datum a místo konání ústní části zkoušky, bodové ohodnocení písemné části zkoušky, zkušební otázky ústní části zkoušky, výsledek zkoušky, jména a příjmení zkušebních členů komise a jejich podpisy, popřípadě další důležité skutečnosti. Žádné další obsahové či formální náležitosti nejsou vyhláškou č. 312/2007 Sb. ani jiným právním předpisem stanoveny. Lze doplnit, že protokol o průběhu

(zvláštní) zkoušky insolvenčního správce není rozhodnutím ve smyslu § 68 správního řádu; jeho účelem není odůvodnění rozhodnutí zkušební komise ohledně (ne)úspěchu uchazeče při (zvláštní) zkoušce insolvenčního správce, nýbrž má především sloužit k zachycení průběhu ústní zkoušky jako úkonu.

21. Dle stanoviska soudu přitom Protokol požadavky kladené na něj vyhláškou č. 312/2007 Sb. splňuje. Protokol tak mimo základních náležitostí obsahuje jak zkušební otázky ústní zkoušky (§ 13 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 312/2007 Sb.), tak výsledek zkoušky (§ 13 odst. 1 písm. h) vyhlášky č. 312/2007 Sb.), přičemž v části další důležité skutečnosti (§ 13 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 312/2007 Sb.) jsou uvedeny konkrétní neznalosti, které žalobce v jednotlivých oblastech, v nichž nebyl úspěšný (tj. v oblastech finančních trhů a práva a řízení podniku), projevil. Z Protokolu tak vyplývá, že zkouška byla zhodnocena na základě nedostatečného výkonu žalobce v uvedených oblastech. Prvostupňové rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím pak plně tomuto Protokolu a v něm uvedeným skutečnostem odpovídá.
22. Z Protokolu, z prvostupňového i z napadeného rozhodnutí tedy v potřebné míře konkrétnosti vyplývá, z jakého důvodu byl žalobce hodnocen stupněm „neuspěl“ u zvláštní zkoušky insolvenčního správce konané dne 24. 1. 2018. Nelze tedy přitakat žalobci, že se nedozvěděl, proč byla jeho zkouška vyhodnocena jako neúspěšná. Nikde přitom není zkušební komisi stanovena povinnost, aby výsledek hodnocení podrobněji odůvodňovala, případně aby svou úvahu formálním postupem zaznamenala do samotného protokolu o průběhu zkoušky. Tím spíše pak nelze po správních orgánech zprostředkovaně požadovat ani to, aby podrobné hodnocení zvláštní zkoušky žalobce promítly do odůvodnění svého deklaratorního rozhodnutí, jehož smyslem a účelem je toliko zaznamenání výsledného hodnocení způsobem odpovídajícím protokolu o průběhu zkoušky, nikoli závazné deklarování průběhu zkoušky.
23. Pod celkovým výsledkem zvláštní zkoušky (tj. pod hodnocením „neuspěl“) je Protokol podepsán všemi hlasujícími členy zkušební komise bez připojení jakýchkoli výhrad či bez indikace nesouhlasného stanoviska jakéhokoli člena komise. Žalobce však přesto v podané žalobě namítá, a jedná ze zjevně o jádro jeho žalobní argumentace, že z následného sdělení některých členů komise a s přihlédnutím k tabulce uvedené v Protokolu je zřejmé, že u zvláštní zkoušky konané dne 24. 1. 2018 uspěl. Soud nicméně souhlasí s ministryní, která konstatovala, že v projednávaném případě je podstatné to, že obsah prvostupňového rozhodnutí odpovídá závěru zkušební komise učiněnému v Protokolu (což je mezi stranami nesporné). Tento závěr přitom koresponduje se shora uvedenými rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 As 439/2019 – 40, a ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 Ans 3/2013 – 63, ve kterém Nejvyšší správní soud ve vztahu k vydání deklaratorního rozhodnutí o negativním výsledku justiční zkoušky konkrétně uzavřel, že *„[d]eklaratorní rozhodnutí o neúspěšném složení justiční zkoušky je přezkoumatelné ve správním soudnictví prostřednictvím žaloby podle § 65 s. ř. s., který zakládá žalobní legitimaci mimo jiné toho, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, jímž se závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Rozsah přezkumu je ovšem dán obsahem a povahou předmětného aktu. Neúspěšný uchazeč by se tak mohl domáhat např. toho, že hodnocení "nezpůsobilý" zaznamenané v předmětném rozhodnutí neodpovídá skutečnosti, tedy hodnocení uvedenému v protokolu, nebo že rozsah opakování justiční zkoušky byl v rozhodnutí vymezen jinak než v protokolu. Uchazeč však nemůže v rámci soudního přezkumu negativního deklaratorního rozhodnutí o výsledku justiční zkoušky napadnout samotné hodnocení zkušební*

komise a požadovat jeho změnu, ani požadovat změnu rozsahu zkoušky, který byl stanoven pro případné opakování. Předmětné rozhodnutí totiž závazně deklaruje pouze výsledek zkoušky a rozsah případného opakování, nikoliv průběh zkoušky. [...] Ministerstvo vydá deklaratorní rozhodnutí nebo osvědčení na základě hodnocení zaznamenaného v protokolu zkušební komise, které je konečné a které ani ministerstvu nepřísluší přezkoumávat. [důraz přidán zdejším soudem]“

24. V projednávaném případě tedy procesní práva žalobce nijak dotčena nebyla, jakkoliv žalobce tvrdí v podané žalobě opak. Žalobce měl právo na to, aby bylo žalovaným vydáno deklaratorní rozhodnutí a aby toto rozhodnutí co do výroku obsahově odpovídalo hodnocení uvedenému v Protokolu; těmto požadavkům žalovaný při jeho vydání plně dostal. Současně soud považuje za podstatné dodat, že celkový výsledek zkoušky (tj. hodnocení „neuspěl“) byl žalobci v souladu s § 12 odst. 3 vyhlášky č. 312/2007 Sb. rovněž oznámen bezprostředně po poradě zkušební komise ústním vyhlášením, což žalobce nikterak nepochyboval. Výsledek zkoušky žalobce uvedený v Protokolu, prvostupňovém i napadeném rozhodnutí tedy odpovídal i jeho ústnímu vyhlášení. Napadené rozhodnutí tedy nelze shledat nepřezkoumatelným z důvodu, že se správní orgány dle žalobce nezabývaly „skutečným výsledkem zkoušky žalobce“. Pro úplnost lze však odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 10 As 364/2020 – 44, týkající se přímo Protokolu a předmětné zkoušky žalobce, kde soud konstatoval: „*To, že stěžovatel „uspěl u tří zkoušejících ze šesti (včetně předsedajícího)“, plyne jen z neformálního sdělení komise, nikoli z protokolu. (Stěžovatele kladně hodnotili doc. H. a JUDr. K. v oblasti Insolvence a Ing. K. v oblasti Finanční trhy.) Jak už vysvětlilo ministerstvo, i tabulka podle oblastí (která je přitom součástí protokolu) slouží jen pro lepší představu uchazeče, nikoli jako soupis oficiálních mezivýsledků, jejichž součtem by se měl získat výsledek konečný. Tím méně pak lze konečný výsledek určovat na základě ústního hodnocení jednotlivých členů komise.* [důraz přidán zdejším soudem]“
25. Soud dále uvádí, že s ohledem na učiněný závěr neprovedl pro nadbytečnost důkazy navržené žalobcem v podané žalobě (tj. výsledky některých členů komise), a ani neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu, že se ministryně se stejnými důkazními návrhy v napadeném rozhodnutí nevypořádala. Jakkoliv lze žalobci přitakat, že se ministryně k těmto důkazním návrhům uvedeným v rozkladu výslovně nevyjádřila, je přesto z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že provedení těchto výsledků nepovažovala ministryně za potřebné, a to právě s ohledem na učiněný závěr o tom, že v daném případě bylo podstatné toliko to, že obsah prvostupňového rozhodnutí odpovídal závěru komise učiněnému v Protokolu (což žalobce nečinil sporným). Napadené rozhodnutí tedy obsahuje jisté implicitní odůvodnění toho, proč nebyly tyto důkazy provedeny, ačkoli to nebylo výslovně uvedeno (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 As 63/2021 – 45, bod [39] a tam uváděnou judikaturu).
26. Soud připouští, že Protokol obsahuje pouze vyhodnocení zkoušky, aniž by z něj bylo zřejmé, jak který člen zkušební komise hlasoval. Tato skutečnost však nečiní Protokol nejednoznačným či vnitřně rozporným, jak namítá žalobce. Je totiž nutno mít na paměti, že se v daném případě jedná o zkoušku komisionální, v rámci níž je zkoušejícím kolektivní orgán rozhodující kolektivním způsobem. Hlasování se účastní všichni členové komise, přičemž každý má jeden hlas. Všichni členové komise hodnotí celý průběh zkoušky. Výsledkem takového hlasování je hodnocení, že uchazeč uspěl či neuspěl, na základě

nadpoloviční většiny hlasů členů komise. Toto hodnocení je povinnou náležitostí protokolu ve smyslu § 13 odst. 1 písm. h) vyhlášky. Vyhláška však nestanoví, že je komise povinna do protokolu vypsát členy, kteří hlasovali ve prospěch úspěšného složení zkoušky, a naopak členy, kteří hlasovali pro celkové neúspěšné hodnocení, ani jejich poměr (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j. 1 As 300/2021 – 69). Z uvedeného současně plyne, že tvrzení ministryně, že členové komise hlasovali jednomyslně, nemusí být správné. Tato skutečnost však s ohledem na výše učiněné závěry nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

27. Soud tedy závěrem shrnuje, že prvostupňové rozhodnutí v potřebné míře splňuje veškeré obsahové náležitosti, které jsou na něj kladeny v § 68 správního řádu, obsahuje tedy výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Výroková část a odůvodnění spolu navzájem korespondují; žalovaný konstatoval, že podkladem pro jeho rozhodnutí byl Protokol, který, jak soud konstatoval již výše, obsahuje zákonem požadované náležitosti, není ani neúplný, nejednoznačný či vnitřně rozporný, a představuje tedy dostatečný podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 A 114/2014 – 29, ve kterém soud ve vztahu k tam posuzované věci dospěl k závěru, že deklaratorní rozhodnutí o neúspěšném absolvování justiční zkoušky bylo nepřezkoumatelné, protože obsahovalo toliko výrok a základní poučení, přičemž ani zápis o průběhu justiční zkoušky nepředstavoval dostatečný podklad pro vydání deklaratorního rozhodnutí, tak není případný, neboť k žádnému takovému pochybení v nyní řešené věci nedošlo.
28. I napadené rozhodnutí odpovídá všem zákonným požadavkům, je řádně odůvodněné (k návrhu na provedení výslechů některých členů zkušební komise viz výše), netrpí vnitřními rozpory, je zřejmé, z jakých podkladů ministryně při jeho vydání vycházela, jaká skutková zjištění vzala za prokázaná a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídila. Ministryně postupovala v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, tj. přezkoumala soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, přičemž rozkladové námitky vymezené žalobcem posoudila jako nedůvodné; rovněž neshledala ani jinou nesprávnost prvostupňového rozhodnutí, ke které by musela přihlédnout ve veřejném zájmu, a proto rozklad žalobce podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítla. Úvahy ministryně v napadeném rozhodnutí jsou srozumitelné a logicky na sebe navazují a soud se s nimi ztotožnil. Námitky žalobce tak shledal soud nedůvodnými.

Závěr a náklady řízení

29. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. srpna 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu